

Manus "Barnevogn" fra Videre ansatt utført av FriBu

Håvard Foreldre Tråd 1

Når jeg blir født er mine foreldre de viktigste omsorgspersonene i mitt liv. Gud formet meg og vevde meg i mors liv. Hans avtrykk i meg, får mine foreldre til å se Gud. Faktisk sier alle statgstikker om du er interessert i dem at det øker det mine foreldres tro på Gud, og deres tro øker på at han er skaper av mitt smil og blick. Jeg er bare til, jeg kan ikke så mye, bare pludring, men min Himmelske far har sagt at fra denne pludringen har han reist seg et vern. De kristne foreldrene mine ber og velsigner meg. De som ikke har bedt på lenge gjør det for første gang på en lang stund. Hjelp dem til å fortsette denne troen, hjelp dem til å fortsette å be for meg. Ikke tenk at de er for opptatt eller ikke vil ha deres involvering i livet sitt. De vil det, men trenger noen som kan følge dem tett.

Ta vare på mine foreldre. De trenger og ønsker veiledning og hjelp. Jeg kommer ikke alltid til å gjøre det lett for dem. Spesielt når de skal gi meg mat, kle på meg og legge meg ned for å sove.

Det de gjør kommer jeg til å gjøre. Deres verdier blir mine verdier. Hjelp dem til å søke Min far. Deres tro kommer jeg mest sannsynlig til å adoptere. De vil være mine forbilder selv om jeg ikke kommer til å fortelle dem det før jeg blir godt voksen. Jeg er skrudd sammen for å gjøre som dem.

Et av mine ønsker er at mamma og pappa skal holde sammen, at de tar vare på hverandre. For jeg trenger dem begge to. Kan dere snakke med dem, hjelpe dem når de strever med oppdragelse og hverdag. Kan dere gi dem nåde når de trenger det? Jeg trenger det nemlig fra dem.

Linda 0-5 år Tråd 2

Nå når jeg er liten trenger jeg at dere får meg til å føle meg trygg for at jeg skal trives i menigheten. Jeg liker at dere ser meg og smiler til meg, husker navnet mitt og sier hei. Da vet jeg at dere er glad for å se meg, og at det er viktig at jeg er her.

Jeg trenger å leke i kirka og ha det gøy sammen med vennene mine. Det gjør meg enda tryggere, og gjør at jeg føler meg sterkere knyttet til kirka og lederne som er der. Det er viktig for meg å ha andre voksne rundt meg som kjenner meg, og når vi har det gøy sammen så skjer nettopp det.

Jeg trenger å dere ber for meg og familiene min, slik dere lover når dere sier ja som menighet til å være fadder for meg.

Det er viktig at dere lærer meg å be. Jeg trenger å lære hvordan jeg skal snakke med Jesus selv, men også hvordan jeg kan be for andre. Når dere viser meg enkle og

gøye måter å be på, så vokser relasjonen min til Jesus, og jeg lære å sette ord på bønnene mine.

Jeg trenger at dere lærer meg at Gud har skapt meg og elsker meg. Jesus sier at de små barna skal komme til ham, og at menigheten ikke må hindre dette, fordi det er så viktig at jeg kan få vokse i toren min. Når dere prioriterer meg med å legge til rette for gode barnekirker, med gode ledere og ansatte som kan lære meg at bibelen er sann og relevant for mitt liv, da legger dere grunnlag for at troen min kan vare hele livet. Samtidig er det viktig at dere er ærlige med meg, og tørr å dele både oppturer og nedturer fra deres eget liv og tro, på den måten lærer jeg å leve et ekte og ærlig kristenliv.

Dere tror kanskje at dere må lære meg alt, men når det gjelder tro har til om med Jesus sagt dere har mye å lære av meg. Jesus sier at dere skal se på meg som et forbilde, og at dere må bli som barn for å komme inn i himmelrike.

Dere kan lære av hvordan jeg på en enkel og tillitsfull måte tror på Jesus. Akkurat slik som jeg stoler på at mine egne foreldre elsker meg og vil meg det beste, slik er det med meg og troen min på Jesus også.

Dere kan lære av mine enkle og ærlige bønner. Jeg tenker sjelden over hva de andre synes om mine bønner, hvordan de er formulert, eller om de høres fine ut. Jeg bryr meg ikke om de tingene, og jeg vet at jeg kan be om hva som helst, og snakker med Gud som om han skulle være i rommet sammen med meg.

Dere kan også lære av tilliten jeg viser til Guds ord, og alle historiene dere lærer meg i barnekirka. Når dere bruker tid på å lære meg om Bibelen, så er dere med på å så et frø, som får store konsekvenser for troen min resten av livet. Dere er med på å bygge min identitet i Jesus. Det dere investerer i meg nå, vil hjelpe meg til å skille mellom rett og galt, og gi meg hensikt og mening med livet.

Før jeg er blitt 12 år, har jeg mest sannsynlig tatt et valg om jeg vil følge Jesus eller ikke. De valgene dere som leder kirka tar, vil påvirke meg og troen min. Jeg er helt avhengig av dere setter meg og de som ønsker å jobbe med meg på agendaen. Det er faktisk helt avgjørende for meg og troen min.

Hvis ikke dere som kirke engasjerer dere og påvirker meg, er det andre mennesker rundt meg som står i kø for å gjøre nettopp det.

Ingunn 5-9 fellesskap Tråd 3

Når jeg blir født, så trenger mine foreldre hjelp av kirka til å forstå, at de ikke kan klare jobben alene – og at de heller ikke var ment til det. De var ment til å ta meg med til en kristen kirke, et fellesskap av troende – hvor troen kan smitte fra alle de

andre til meg. Tenk om mine foreldre kunne forstå at de bærer ansvaret for meg og min tro, sammen med dere.

Men de trenger å forstå at det ikke kommer av seg selv. De må aktivt velge det! Skal jeg få en tro som varer, så må mine foreldre få høre at de trenger å velge kristent fellesskap for seg selv og oss som familie. At de må prioritere gudstjenesteliv, tjeneste og smågruppeliv høyt! For selv om jeg er liten, forstår jeg veldig fort hva som er viktig for mamma og pappa. De må få høre at de må sende meg på leir og festivaler – selv om det er blitt innmari dyrt! De må få høre at troen kommer av å høre, erfare og gjøre den i fellesskap med andre – først da setter troen seg i hele kroppen og blir endel av meg.

Mine foreldre elsker meg, men av og til river de seg i håret over min manglende søvn, trassighet og overveldende, store følelser. De trenger å komme til et fellesskap der jobben det er å være foreldre blir heiet på, støttet opp om og gitt næring til – ja at det blir sett på som en av de største oppgavene man kan gjøre i Guds rike. Husk å si det til dem og gi dem støtte på veien!

Du tror kanskje jeg trenger å ha det gøy hver gang jeg kommer til kirka. Det stemmer nok at det hjelper godt. Men for å ha det gøy på ekte, trenger jeg at folka i kirka er som en sikker havn for meg. Jeg trenger at de kjenner meg, vet hvor jeg bor, ser meg når jeg kommer og blir i glad i meg.

Jeg trenger et fellesskap der det er rom for å ha store spørsmål, gnagende tvil, men også et rom for meg om jeg skulle bli helfrelst på en ny trend. Det betyr at jeg trenger deres omsorg og spørsmål, deres veiledning, rettleiding og trøst. Ja, jeg trenger noen voksne som kjenner meg og som jeg har tillit til. Da vil jeg lytte til dere.

Jeg er liten, men jeg trenger mer enn mine foreldre – jeg trenger et fellesskap av alle de hellige!

Thea 10-12

“Vel meg” Tråd 4

Eg treng å vite at du vel meg. At eg ikkje berre er ein liten person med store krav og mykje støy.

Ja, eg veit det er mykje lyd rundt meg. Armar og bein. Litt drama. Men det er fordi det er så mykje som skjer inni meg som eg ikkje har kontroll på.

Eg utviklar meg fort. Altfor fort. Impulsar kjem frå alle kantar –utanfrå og innanfrå –og dreg meg i alle retningar.

Eg treng at du skapar eit rom for meg. Eit rom der eg kan puste. Eit rom der eg kan vekse trygt. Med gode rammer. Og godt innhald.

Eg treng hjelp til å setje grenser.Mamma og pappa... dei masar. Eg veit dei vil meg vel. Men eg orkar ikkje alltid høyre.

Eg treng deg. Ein annan vaksen. Ein som kan stå ved sida av,og hjelpe meg å forstå.

Ein eg kan snakke med når det blir for vanskeleg – og litt for kleint – å snakke med foreldra mine.

For eg veit eg er stor...men eg kjenner meg liten. Og av og til kjenner eg meg faktisk nesten vaksen. Men- så gjer eg noko skikkeleg dumt. Og då kjenner eg meg liten og dom igjen.

JA! Du tenkjer kanskje at eg burde forstå meir no.At ein beskjed held éin gong. At “ver stille” betyr... ver stille. Men – det berre skjer. Det er flaut. Eg fiksar det ikkje. Då latar eg som at eg ikkje bryr meg.

Kan du elske meg likevel? Kan du bygge noko i meg som eg ikkje klarer å bygge sjølv? For eg treng det. Eg treng blikket ditt. At du ser meg – på ekte.

Eg tenkjer mykje på trua mi. Ho er litt rar no. Vanskeleg å forstå. Eg treng logisk forklaring. Eg testar grenser. Vil vere kul.Men inni meg...så stikk det litt.

Kva er det? Er det farleg, har eg mislykkast?

Eg treng nokon å snakke med som forstår. Som kan hjelpe meg å sjå at tru gir meining og tilgivelse har kraft.

Eg treng forbilder.Vennane mine betyr alt. Eg strekkjer meg langt for dei. Kanskje litt for langt. Kan du hjelpe meg å stå i det? For eg vil invitere dei med hit. Men då må eg vite at dei er velkomne. At det ikkje er kjedeleg. At dei ikkje får rare blikk. Kva om dei tek med seg foreldra sine? Er det plass til dei òg? Eg treng at dei opplever gjestfriheit. Inkludering. FOR- Eg gjennomskuer falskheit.

Eg er formbar. Det veit internett. Og det formar meg... kvar dag. Men eg treng at du òg vil forme meg. Med integritet. Med ekte liv. For eg må øve. På å bry meg. På å setje ord på det eg kjenner. På å vere i vanskelige ting.

Det lærer eg ikkje åleine. Eg kan kjenne på stress. På press. (Skule, trening, vennar)
Eg treng å bli sett for den eg er. Ikkje berre for det eg får til. Eg treng å kjenne at eg er verdifull.

Eg føler meg av og til som ein liten, forvirra spurv. Ein som flyg litt hit... og litt dit...som ikkje heilt veit kvar eg skal lande. Men, Jesus seier noko om desse spurvane også, om deira verdi og at eg har meir verdi ? Meir verd. Meg. Sjølv når eg er forvirra. Sjølv når eg ikkje får det til. Sjølv når eg kjenner meg liten. Så seier han at eg er verdifull....kan DU hjelpe meg å stole på det

Mobilen min formar meg. Skjermene formar meg.Vi er generasjonen som har blitt fødd med mobilen i handa.

Det er NO verdsbiletet mitt vert danna. Vil du vere med å påverke det? Vil du hjelpe meg å forstå kva som er rett og gale? Kva nestekjærleik er? Kven Jesus er for meg?For viss ikkje...så finn eg meg ein annan stad.

For: Det er NO verdsbiletet mitt vert danna.No eg lærer kven eg er. Kva eg trur på. Kvar eg høyrer til. Kva filter seg eg verden gjennom. Så eg spør deg: Vil du velje meg?

Ikkje seinare. Ikkje når eg blir ungdom. Men no. For dette...denne tida...det er no det gjeld.

Theodor 13-18 Tråd 5

Når jeg blir ungdom trenger jeg å forstå at Jesus alltid vil det beste for meg. At han er der for meg, uavhengig av hvordan jeg føler meg. For følelsene mine går alle veier, så jeg trenger å vite at Jesus er konstant.

Jeg trenger en mentor jeg kan snakke med om det jeg går og tenker på, for jeg kommer til å gå å tenke på ting. Jeg kommer til å ha spørsmål, og jeg kommer til å ha misforstått ting, jeg kommer til å tvile. Jeg kommer til å oppleve ting som er vanskelig. Og da trenger voksne som lytter til meg uten å dømme meg. Også trenger jeg at noen gir meg den muligheten, for jeg kommer nok ikke til å ta initiativet på det selv. Jeg trenger ikke først og fremst en teolog i livet mitt, jeg trenger en trygg relasjon.

Jeg trenger noen som kan lære meg å bli glad i bibelen. Jeg er interessert i å lære, og nysgjerrig på boken, men jeg aner ikke hvor jeg skal begynne. Så jeg trenger at noen viser meg hvordan. Hvordan den bør påvirke livet mitt og hvordan jeg kan forstå den selv. Jeg vil ikke bli avhengig av en tolk på en plattform for å kunne la boken påvirke meg. Hvis jeg får hjelp til det kommer bibelen sannsynligvis få ringvirkninger over store deler av livet mitt.

Jeg trenger mennesker rundt meg som er tydelig med hva bibelen sier, men fortsatt møter meg med kjærlighet. Jeg trenger spesielt ungdomsledere som er sånn. Jeg tåler at du har tydelige meninger, men bare hvis du tåler meg og mine meninger.

Jeg trenger hjelp til å lære å sette ord på troen min og hvordan jeg kan dele den med andre. Jeg ønsker virkelig at vennene mine skal høre om Jesus, men jeg vet ikke hvordan jeg skal gjøre det. Det er vanskelig å starte samtaler og tørre å gå ut i det. Hva bør jeg gjøre?

Jeg trenger at noen snakker til meg om porno, alkohol og sex, og forklarer meg hva som er bra for meg, og hvorfor det er sånn. For jeg har hørt hele livet at disse tingene ikke er bra for meg, eller hører innenfor ekteskapet. Men alt jeg møter i hverdagen sier noe annet. Da trenger jeg at noen hjelper meg å forstå hvorfor det er sånn. Jeg trenger ikke regler, jeg trenger hjelp til å forstå. Jeg vil ta valg basert på troen min ikke skammen min.

Jeg trenger foreldre og ledere rundt meg som tåler at jeg gjør dumme valg, og som fortsatt er interessert i meg. For tro meg, jeg kommer til å ta dumme valg, og det er bedre for meg og min tro å bli møtt i dette. Erfare nåden, ikke bare høre om den.

Jeg trenger foreldre som heier på meg og oppmuntrer meg til å gå i kirken eller på ungdomsarbeidet, men samtidig gir meg rom til å bestemme over mitt eget liv. Jeg trenger foreldre som sender meg på leir så mye som de kan, det er så mye bra for meg som skjer i løpet av den uken. Får jeg muligheten til dette vil sannsynligvis se tilbake på en eller flere leirer som definerende for min tro.

Jeg trenger at noen ser meg, og gir meg muligheter til å ta eierskap til kirka og utvikle meg. Jeg trenger å forstå at Gud vil bruke meg og at han har noe for meg. Derfor trenger jeg at noen tørr å satse på meg, gi meg oppgaver, la meg få gode erfaringer. Sannsynligvis trenger jeg en ungdomsleder som gir meg en tjeneste på lørdags kvelden, og som heier på meg. Jeg trenger virkelig hjelp til å finne ut hva jeg er god på, for det klarer jeg ikke se selv i mange tilfeller. Og bare så du vet det er det ikke sikkert jeg hører hjemme på en scene, eller bak et instrument, men hjelp meg å finne ut hvor min plass er likevel.

Og jeg trenger definitivt en ungdomsleder som er utrustet til oppgaven han har. Som lever et ekte liv med integritet. For han kommer til å ha stor påvirkning på meg, sannsynligvis mer enn noen andre kristne ledere. Da trenger jeg at han ikke er overarbeidet og utslitt, eller ikke er klar over effekten han har over livet mitt. Jeg trenger at han opplever støtte fra lederskapet, og selv får den oppfølgingen han trenger.

Og til slutt trenger jeg kristne venner, og kanskje jeg også trenger å kjenne andre kristne voksne. Jeg trenger at jeg har et felleskap jeg trives med i kirkebygget. Som

ser meg når jeg kommer dit. Hvis ikke kommer jeg ikke til å ha noe lyst til å være der. Da finner jeg andre fellesskap som kanskje vil påvirke meg i andre retninger. Det er ikke en trussel, bare at jeg er en ekstremt sårbar fase, hvor flere av vennene mine har gått andre veier. Jeg opplever tvil og sterke dragninger vekk fra Jesus. Ikke la meg stå alene i dette, selv om det kanskje kan virke som jeg vil være selvstendig så trenger jeg mennesker som alltid er tilgjengelig og nær. Som elsker meg og heier på meg, og som peker på Jesus gjennom de neste årene.

Eirik 19+ Tråd 6: «Jeg trenger fortsatt hjelp selv om jeg har flyttet ut»

Jeg trenger fortsatt hjelp selv om jeg har flyttet hjemmefra og skal stå på egne bein. Jeg har pakket sakene og reist til ny by. Dere vinket, ba for meg og sendte meg ut. - -- Men så ble det stille.

Dere tror kanskje at jeg klarer meg. Og det gjør jeg, på en måte. Jeg klarer å lage middag, betale husleie, møte opp til forelesning. - Men det ingen forberedte meg på ... er hvor stille det er.

(pause)

For plutselig er klasseromsfølelsen borte. Det er ingen som organiserer livet mitt lenger. Ingen fritidsaktiviteter som starter klokka seks. Ingen ungdomsleder som sender melding og spør hvordan det går – eller trenger hjelp fra meg.

Verden rundt meg har sluttet å sørge for mitt sosiale liv — og nå sitter jeg foran skjermen med pølser og potetstappe, og lurert på om det bare er meg.

Men selv om det virker sånn når jeg sitter på telefonen og ser de andre – så sier forskning at det ikke bare er meg. 44 prosent av min generasjon føler seg ensomme mye eller en del av tiden. Nesten halvparten. Vi er den mest påloggede generasjonen i historien — og den mest ensomme.

(kort pause)

Og ja — jeg føler meg som en verdenserobrer noen dager. Hele fremtiden ligger åpen. Jeg kan bli hva som helst! Men andre dager kjenner jeg bare: *Hvem er jeg egentlig? Hører jeg til her? Er det noen som ser meg?*

Og dere tror kanskje at det mest utfordrende med denne fasen er teologien. At jeg tviler. Og ja, jeg stiller spørsmål. Men det forskningen viser, er noe annet: **Det som avgjør om jeg beholder troen, er ikke først og fremst hva jeg hører — men om jeg hører til.**

(la det synke inn)

Fellesskap er en sterkere forutsetning for tro enn teologi. Det er ikke mine ord — det er forskning. Unge voksne som navigerer denne overgangen med fellesskap og relasjonell støtte, gjør troen til sin egen. De som gjør overgangen alene — faller fra.

Så her er det jeg trenger fra dere:

1. Jeg trenger at dere tar meg på alvor.

Dette er fasen hvor jeg tar de store avgjørelsene. - Hvem skal jeg bli? Hva skal jeg gjøre med livet? Hvem skal jeg dele det med? Jeg ser voksen ut. Men inni meg er det kaos. Og jeg trenger at dere ser det — og ikke blir skremt av det.

2. Jeg trenger at dere ikke gir meg opp, selv om jeg er vanskelig å plassere.

Jeg er for gammel for ungdomsgruppa, for ung for familiemøtene. Jeg er en ressurs — ja! Bruk meg! Ha store forventninger! - Men ikke send meg ut alene. Gå *med* meg.

3. Jeg trenger noen som er eldre enn meg som ser meg, kjenner meg og ber for meg.

Ikke en som har alle svarene. Men en som tør å si «jeg vet ikke» — og tenke sammen med meg. En mentor. Forskning viser at én voksen som går tett med en ung voksen over tid, gjør en enorm forskjell. Ikke store grupper. Bare ett menneske som sier: «Jeg ser deg. Jeg er her.»

4. Jeg trenger verktøy for å komme inn i Bibelen — sammen med andre.

37 prosent av min generasjon sier de er nysgjerrige på Bibelen – Ikke bare de kristne. Alle i Norge. Men vi kjenner den ikke. Vi trenger noen som åpner den sammen med oss — ikke forkynner *til* oss, men leser *med* oss. Ikke fancy. Bare ekte.

5. Jeg trenger arenaer for ekte fellesskap.

Ikke bare et arrangement jeg kan komme på. Men en plass å høre til. Et sted hvor noen kan navnet mitt, og merker om jeg ikke dukker opp. Et bord å sitte rundt. En middag å komme hjem til.

6. Og jeg trenger rytmer.

For ånden er villig, men kroppen er svak. Jeg *vil* leve som kristen. Men hverdagen er stram. Studier, jobb, venner trekker. Og plutselig har det gått et år uten at jeg har åpnet Bibelen med noen. Jeg trenger rammer som **holder** troen min. Fellesskap, rytme og oppdrag — ikke fordi jeg er svak, men fordi troen aldri var ment å leves alene.

(roligere)

Det er en gammel illustrasjon fra D. L. Moody. Han satt foran en peis med en mann som mente han ikke trengte kirken. At han kunne være kristen alene. Moody sa ingenting. Han bare tok et glødende kull ut av bålet og la det på kanten. - De så på mens det sakte sluknet. Til slutt sa mannen: «Du har fått frem poenget ditt.»

Kullet kjølnes uten bålet. Troen trenger rammer. Gi den det.

(kort pause — se ut over salen)

Og til slutt, til dere som er foreldre: Gi meg frihet. Ta meg på alvor. Men vær der — når jeg trenger dere. Ha et gjestfritt hjem der dere kan skjemme meg bort. Snakk ærlig om livet og om Jesus.

(telefonen!) For det trenger ikke være fancy. Jeg har alt fancy tilgjengelig *her (hold opp telefonen)*. Det jeg mangler, er noe nært og ekte.

Så — kjære Frikirker. Jeg har flyttet ut. Men jeg trenger dere fortsatt.

Vil dere gå med meg? Med oss?

Martin avslutning

Alle disse fasene i et barns liv er med på å forme en tro som varer livet ut. La oss ta det på alvor. Hvordan hadde det sett ut, dersom vi ikke fulgte opp unge voksne, ungdomslederen forsvant, tweensene ikke fikk stille spørsmål og lure på ting, eller smågruppene forsvant, eller at vi ikke gav oppmerksomhet til barnet. Den eneste relasjonen som blir stående igjen er foreldrene. La oss hjelpe dem heller enn å tenke at det er jobb, la kirkene våre heller fylles av foreldre som ikke har et nettverk fordi vi kan være en ressurs for dem. La kirkene våre fylles med bønner for barn unge og familier.